

rede af paragraffens stk. 1 fremgår, at der ikke kan foretages fradrag for indgående afgift af f. eks. varer, som er indkøbt til privatforbrug for indehaveren. Sådanne indkøb vedrører ikke virksomhedens registrering. De indkøb m. v., som ifølge paragraffens stk. 3 ikke kan medføre fradrag for indgående afgift, er indkøb af levnedsmidler, som foretages af en virksomhed til bespisning af personalet. Det er endvidere anskaffelsen og drift af bolig for personalet og af børnehaver, ferie hjem m. v. samt indkøb m. v., som vedrører anden naturalaf lønning af personalet. Indkøb til disse formål må i afgiftsmæssig henseende betragtes som indkøb til endeligt forbrug; såfremt virksomheden i stedet for at yde personalet naturalaf lønning betalte højere løn, måtte personalet betale afgift ved indkøbet af de pågældende varer m. v.

Det er endvidere foreslået at begrænse fradragsretten således, at afgift af indkøb m. v., der vedrører repræsentation og gaver, ikke kan fradrages. Denne begrænsning indebærer bl. a., at der ikke i den udgående afgift kan fratrækkes afgift, der er betalt ved afholdelse af forretningsfrokoster. Bestemmelsen er anset for hensigtsmæssig for at undgå misbrug. Med hensyn til bestemmelsen om gaveydelser bemærkes, at denne ikke begrænser fradragsretten for så vidt angår udsendelse af vareprøver og almindelige reklameartikler, men alene vedrører egentlige gaveydelser fra virksomheder.

Endelig er det foreslået, at der ikke kan fradrages afgift vedrørende personbefordring, herunder anskaffelse og drift af personmotor køretøjer, samt hotelophold. Uden en sådan bestemmelse ville der med hensyn til merværdiafgiften opstå tilsvarende vanskeligheder, som består med hensyn til indkomstskatten ved afgrænsningen af den private kørsel fra forretningskørselen. Der ville endvidere blive tale om forskelsbehandling af repræsentanter, der anvender eget motor køretøj, og repræsentanter, der får stillet bil til rådighed af firmaet. For så vidt angår andre befodringsudgifter bemærkes, at det normalt ikke vil være muligt for virksomhederne at fremlægge dokumentation for den betalte afgift, og at det ville være udelukket at sikre, at en bestemmelse om fradragsret ikke blev misbrugt. Bestemmelsen vil ikke hindre, at virksomheder, der udfører erhvervsmæssig personbefordring eller udlejning af personbiler, får fradragsret for indgående afgift på anskaffelse og drift af bilerne.

Bestemmelsen i paragraffens stk. 4 er indsat for at klargøre, at der ikke skal ske dobbeltbeskatning af varer og ydelser, som virksomheden selv fremstiller (præsterer) eller forhandler i de tilfælde, hvor varerne m. v. anvendes af virksomhedens ejer,

eller de anvendes til de i paragraffens stk. 3 omhandlede formål. Reglen betyder således, at en detailhandler af sin varebeholdning kan udtage varer til privatforbrug, selv om afgiften af disse varer ved indkøbet er medregnet til den indgående afgift. Detailhandleren skal derimod beskatte de udtagne varer efter § 9, stk. 1.

Afsnit VIII indeholder bestemmelser om de registrerede virksomheders regnskabspligt.

Til § 17.

Paragraffens stk. 1 bestemmer, at der skal udstedes faktura for enhver leverance af varer eller afgiftspligtige ydelser fra en registreret virksomhed. Af fakturaerne skal bl. a. fremgå den afgiftspligtige værdi for leverancen og afgiftsbeløbets størrelse. Disse bestemmelser svarer til bestemmelserne i den gældende lov om almindelig omsætningsafgift.

Under merværdiafgiften betaler virksomhederne i realiteten ikke afgift af deres indkøb, idet den afgift, der betales ved indkøbet, godtgøres gennem fradragsretten. Virksomhederne kan derfor kalkulere deres salgspriser på grundlag af indkøbspriserne uden afgift, og det vil være lettest for virksomhederne at foretage deres kalkulationer, når priserne i deres indkøbsfakturaer er angivet eksklusivt afgift. Afgiften kan på fakturaen angives som et samlet beløb vedrørende hele fakturasummen. Da ikke alle ydelser er omfattet af afgiftspligten, betyder reglen om, at afgiften skal anføres særskilt på fakturaen, at den enkelte virksomhed på fakturaerne over sine indkøb kan se, hvilke af de modtagne ydelser der er svaret afgift af, og dermed hvilke beløb virksomheden kan medregne ved opgørelsen af den indgående afgift.

Stk. 2 indeholder en bestemmelse om, at faktureringspligten anses for opfyldt, såfremt afregningen mellem leverandør og modtager sker på grundlag af et af modtageren udfærdiget afregningsbilag. Afregningsbilaget skal indeholde de samme oplysninger, som kræves for fakturaerne. Afregningsbilag udstedt af modtageren anvendes f. eks. ved landbrugernes leverancer til mejerier og slagterier.

I paragraffens stk. 3 er foreskrevet, at i fakturaer eller afregningsbilag, der indeholder både afgiftspligtige og afgiftsfri leverancer, skal de afgiftspligtige leverancer opføres for sig med særskilt sammentælling. Reglen svarer til praksis under den gældende afgift.

Ifølge stk. 4 omfatter faktureringspligten ikke detailhandlere og andre virksomheder, der overvejende har afsætning til private forbrugere. For